

A tartalomból:

Jézus Krisztus érkezik	2
Frissítő Forrás	3
Reformáció 500	4
Kórusunk szolgálatai	5
Örök élet vasárnapja	6
Julika elbúcsúzott	7
Finn vendégek	8
Műhelymunka	8
Luther önmagáról	10
Bence Győző bemutatkozása	11

Jöjj, népek Megváltója!
Így kér a föld lakója,
Jöjj, lelkünk drága fénye,
Szívünk édes reménye!

EÉ 131,1

GYÜLEKEZETI HÍRMONDÓ

2017. IV. szám

A jászolba tekintve láthatod az eget

„Az angyal így szólt: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.” (Lk 2,12)

A reformáció kezdetének – a 95 tétel kiszövegzésének 500. évfordulója alkalmából sokan jártak ebben az évben Wittenbergben. Többen lelkenedve beszéltek a Luther és Melancthon ház mögött felállított 80 méter hosszú jászolról. A jászol oldalát az egyháztörténet eseményeit megörökítő képek díszítették.

A jászol aljában pedig végig tükröt helyeztek el. Azért akik belenéztek, meglepetésükre a kék eget látták maguk előtt. A rendezők célja az volt, hogy ezzel a „csellel” figyelmeztessék a látogatókat: aki figyelmesen tekint a bölcsőben fekvő Gyermekre, annak tekintete nem szűkül be egy zárt világba, hanem kitérül előtte az ég. A jászolba tekintő ember az eget látja. Jézus később ezt így fogalmazta meg: „Aki engem lát, látja az Atyát”. (Jn 14,9)

A betlehemi pásztorok az elsők között voltak, akik többet láthattak egy aranyos, apró újszülöttnél. Hiszen számukra már korábban megnyílt az ég, és az Isten Angyala elárulta nekik a különleges titkot: Megszületett. Megérkezett. Isten, ígéretét megtartva megkezdte a világ megszabadítását a bűn hatalmából. „Üdvözítő született ma nektek” – szölt Betlehem mezején a nagyszerű üzenet. Nem véletlen, hogy a pásztorok útra keltek. A titkot meg kell lesni. A Titkot fel kell fedni. A Titkokkal találkozni kell. Fontos volt számukra, hogy meggyőződjenek arról, hogy az a fény, amely nekik felragyogott, még fényesebben ragyog egy apró emberpalánta közelében. S bár körülöttük minden elcsendesedett, csak a szívük zakatolt az újra elsötétült betlehemi éjszakában, az indulás belső kényszer volt számukra. Részesei akartak lenni egy még ragyogóbb fény meglátásában.

Akár akarjuk, akár nem, a mai üzleti világ évről évre már október végén, sokféleképpen figyelmeztet arra, hogy közeledik a nagy ünnep. Ebben a zajos, bazári, vásári árukkal teli világban meg kellene hallani advent üzenetét is: készül már a jászolbölcső.

Visszaemlékezve sok-sok év karácsonyára, mint családunk „egyháztörténetére”, emlékezhetünk drága, felejthetetlen karácsonyokra. A múltból drága, még ma is élő, vagy azóta a minden halandók útján eltávozók arca tekint ránk. Felidézhetünk drága ígéret, igehirdetéseket, magasba szálló imádságokat. Énekeket, amelyek erőt adtak, utat mutattak, mert a Krisztus várás öröme betöltötte napjainkat. A várakozást felváltó Vele való karácsonyi találkozás az örömminket tette teljessé. A pásztorokkal együtt mi is elmondhattuk, láttuk a gyermeket. Mi már tudjuk, hogy a gyermek a Krisztus, a hatalmas Isten Fia.

Rajta hát. Fordítsd tekinteted a jászolba, az Örökkévaló felé. Nézz be mélyen a jászolbölcsőbe. Lásd meg te is az eget. Tudd meg, Isten vég nélküli szeretetével találkozatsz. Ne feledd, hogy a karácsony, Krisztus eljövetele miattad történt.

A karácsonyi örömmel mindig csodálatra indít – egyben meg is rettent. Ilyen hatalmas, szeretettel teljes, hűséges, ígéretét megtartó, mindent tudó, mindent látó Isten előtt folyik az életem. Számomra engem. Gyermekként élhetek ebben a világban.

Karácsony kérdez: évenként a karácsonyi csúcs idején érdekel-e: miért ez a nagy felhajtás. Csak követed a világ, az egyház karácsonyi szokásait, vagy igyekezel a jászolbölcső közelébe, annak mélyére nézni. Mikor meglátod ŐT, látod az eget? Kinyílik a mennyország kapuja, ha csak egy pillanatra is bepillant-hass az Isten csodálatos világába?

Ha ezekre a kérdésekre igennel tudsz válaszolni, megtörténhet, hogy szívedre és ajkadra veszed csodás énekünket:

„Nagy vagy Te, Isten, nagy a Te hatalmad, / Világteremtő a Te szózatod!
Mondád: „Legyen!”, s a pusztaságból / Világosság s mindenség támadott.
A csillag ezrek, a nap fényessége, / Ég, föld követte szent parancsszavad.
Remeg szívem, s megdöbbenvén csodálja / Mindenható, dicső hatalmadat.

(Hallelujah 146.)

Kósa László lelkész

Jézus Krisztus érkezik

Lassan hozzá kell szoknunk, hogy még a magunk számára is pontosítsuk a közismertnek vélt keresztény szóhasználatunk tartalmát. Így vagyunk Adventtel is. Afféle karácsonyi előzetes lett belőle, erőteljesen üzleti jelleggel. Nem kell elhagynunk a hagyományos keresztény szóhasználatot, de segítenünk kell igazán érteni. „Adventus Domini” – így mondták eleink évszázadokon át. Jézus Krisztus Urunk érkezik – így értjük egyházon belül és így szeretnénk értetni azokkal, akik reménységünk szerint Krisztus – hitünk várományosai.

Három evangélium is közelgetésről beszél, amikor Jézus Krisztus érkezéséről tudósít. Hallatlan tapintat rejtőzik ebben a kifejezésben. Jézus Krisztus nem rohamozva érkezik. A villámháború nem az Ő módszere. Még akkor sem, amikor tudja, hogy a fogadtatás egyáltalán nem tükrözi a közelgetés tapintatát. Az ítéletre méltó felé is az irgalmas szeretet és az áldozatra szánt hatalom indulatával közelít.

Messziről érkezik, messziről közelít. Ez a távolság nem mérhető semmiféle emberi mértékegységgel. Amikor a tékozló fiú „távoli vidékre” csatangolt, nem volt kilométerjelző a bokáján. Az Atyától való távolságot, magára maradt társtalan nyomorúsága is csupán jelezni tudja.

Jézus Krisztusban a várakozó Atya indul el és közelít bennünket. Jézus Krisztus érkezése felülírja még saját példázatait is. Túl hamar felejtsük, hány nemzedék hány emberét közelítette, amíg adventja bennünket is elért. Olyan gyorsan felejtsük Máriát és az apostolokat, meg a számtalan névtelent, akiket azonban ő név szerint ismer, akik nemcsak a saját használatra hittek benne, hanem tanúskodtak is róla. Nem csupán a maguk boldogságáért könyörögtek: „Jöjj Urunk Jézus”, hanem azokért is, akik az ő tanúskodásuk nyomán hittek benne. Jézus Krisztusnak van hatalma, hogy közvetlenül érezzék, de a keresztényeihez általában a tanúk szavában közelít. Nem tudom és nem is akarom felejtetni egy már hazament német püspök szinte egy mondatban összesűrítendő prédikációját: „Aztán ha hazamentek, ne felejtsetek el megköszönni Istennek azokat, akiket keresztül az evangélium érkezett hozzátok!” Hosszú lesz a lista, ha valaki hozzáfog, de megéri. Megtelik a szíve hálaadásal, hogy Jézus mennyire nem elméletileg érkezik. Jézus Krisztus ádentjéből nem takaríthatók el a tanúk, akiknek a szaván keresztül maga Jézus jött utánuk, közelített és érkezett, érkezik hozzánk.

Jöjj Urunk Jézus!” Tanúid szavában is jöjj!

Aki érkezik, az itt van. A ránk maradt legősibb úrvacsorai imádság akklamációja, felkiáltása, a „Maranatha!”, kétféle bontásban is igaz, „Marana atha!”, „Az Úr itt van!”, és „Marana tha!”, Urunk jöjj!” Aki érkezik, itt van. Az első adventben emberként jött, az Úrvacsorában még rejtettebben érkezik. Ahol legközelebb, ott a legrejtettebb. Miértünk, hogy kibírjuk érkezését. A keresztfa rejté istensége. Itt emberarcod is elrejtkezett. Hiszem, amit hinnem

Isten Fia szab: „Igdénel, Igazság mi van igazabb?” Minden úrvacsoránk a mi adventünk. Személyes advent, de közös a mellettünk térdelőkével.

A tanúk szívünkre vett szava, az evangélium, az oltár szentiségének a csodája óv meg bennünket attól, hogy az első adventet „az egyszer volt, hol nem volt” meseszerűségévé, vagy a kereszténységtől teljesen idegen „csingilingi” bővívá silányítsuk.

Üljünk úgy a szószék alatt, tartsuk úgy a keresztvíz alá a gyermekeinket és unokáinkat, térdeljünk egymás mellett úgy az oltár elé, hogy a Krisztusra szorulók, bűnnel-bajjal kínlódók éhsége és szomjúsága fogadja az irgalommal közelítőt. Nem tudunk díszkaput állítani számára. Tamás csak ennyit tudott mondani: „Uram Istenem!” Ez a vallomás ér annyit, mint az angyalok glóriája, a bölcsék aránya, tömjéne és mirhája, vagy a jeruzsálemi hozsánna.

„Az Úr itt van!” Nem képzelődünk, nem bizonytalankodunk a „hogyan, miként” felől. Jelenlétének Ő maga a biztosító. „Nem ember, hogy hazudjék.” – mondja a zsoldár. Örülünk, hogy hozzánk, a mi időnkben nem múlt, hanem jelen idejű az Úr érkezése.

Aki szívére veszi az elsőt, örül a „most”-nak, imádkozza a reménység bátorságával a „Maranatha” második bontását: „Marana tha! – Jöjj el Urunk!” A Jelenések könyve ezzel a könyörgéssel fejeződik be, de nem záró pontként, hanem kaput tárva a végső adventben érkező Krisztus előtt. Nem vágymot kergetve, hanem belekapaszkodva Krisztus ígéretébe, hogy rejtőzködve, alázatosan közelítő arcán felragyog teljes dicsősége, és mindenki meglátja, akár akarja, akár nem. Feléje száll a mi könyörgésünk is: „Jézus most csak arcod leplét láthatom, Add meg Uram, amit úgy szomjúhozom: Boldogan, lepletlen lássam színedet, és dicsőségben dicsérhesselek” (XIII. századi himnusz.)

Fehér Károly ny. esperes

Házi úrvacsora

Az úrvacsora Jézus Krisztus egyik legnagyobb ajándéka. Ezzel erősít a hitben, tart meg az örök életre. Ezzel kapcsol minket önmagához – hiszen testét és véréát adja nekünk. Ezzel kapcsol bennünket egymáshoz – hiszen mindegyikünket meghívott asztalához.

Többeknek még sincs lehetőségük eljönni a templomba, hogy a gyülekezet közösségében éljenek az Úr szent vacsorájával. Ezért azoknak, akik lakáshoz, kórházi ágyhoz kötöttek, készséggel visszük Isten ígéjét és az úrvacsorát családi körbe, s ha a hívó nem tud eljönni a templomba, hadd jusson el a templom öhozzá.

Ha valaki vágyakozik házi, kórházi istentiszteletre, úrvacsorára, jelezze kérését a lelkeszi hivatalban a 20-8243300 vagy a 20-8243301-es telefonszámon.

Frissítő Forrás

ARÉV Csarnok, 2017. november 18.

Az Atya, Fiú, Szentlélek nevében! Ámen.

Igen Tisztelt Polgármester Úr!
Kedves Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

Röviden szeretnék visszaemlékezni az évre, amely lassan mögöttünk van. Elsőként a hála szólal meg szívemben, mert nagyon gazdag évet zárunk. **Ittész János** püspök bevezető szavai január 28-án a Városháza dísztermében emlékeztettek arra, hogy a Reformáció Isten ügye. Mi annak eszközei és élvezői vagyunk.

Mindannyiunk nevében mondok köszönetet Polgármester úrnak és Székesfehérvár Közgyűlésének és Önkormányzatának, Kovács Béla Sándor bizottsági elnök úrnak, hogy ezt az emlékező, ünnepi évet szívükön hordták, annak ügye mellett figyelmesen kiálltak.

A reformáció Isten ügye. Mi eszközei vagyunk – és élvezői annak. Ennek a hatalmas ünnepi sorozatnak – így vélem – Székesfehérvár minden lakója élvezője lehetett. Az év során megtalálhatták kicsinyek és nagyok, zeneszeretők, művészetekért rajongók és versenyszelleműek, ismereteket keresők és megmozdulásokat szeretők a nekik való, nekik szóló alkalmakat.

A reformáció Isten ügye. Sőt: Isten ünnepe. Hadd valljam meg teljes meggyőződésemet, hogy a Reformáció Isten ünnepe. Ő készítette, ő hívott meg rá bennünket. Ezért kapta ez az év azt a címet: Frissítő forrás. Mert frissítő forrás az evangélium. Jézus Krisztus irgalmának és hatalmának örömhíre. Frissítő forrás az evangélium. Azt tapasztaltuk, hogy az evangélium a reformációban vált ismét tiszta és frissítő itallá. Nem illúziók tartósítószerével, mesterséges aromájával ízesített ital ez, hanem megtisztított, frissítő víz. Valóságot mond, amikor elveszettségünkben szólít meg. Valóságot mond, amikor fáradtságunkat és magányosságunkat nem söpri szőnyeg alá. Hanem megerősít az örök élet ígéréssel és összekapcsol az ígét hallgató, szentségekkel élő gyülekezetben. Frissítő forrás ez számunkra.

A Reformáció Isten ünnepe. Ő készítette, Ő hívott meg rá bennünket. Nem lehet ezt kikerülni. Aki a Reformációt a múltba akarja helyezni, vagy akár még onnan is kitorolni, az hasonlít a példázatbeli emberekhez, akik erre és arra hivatkozva elutasították az ünnepi lakomát. Hiszen tiszta evangélium nélkül nincsen üdvösség.

Aki pedig a Reformáció történelmi eseménye nélkül akarja az evangéliumot hirdetni, az elfelejti, hogy Jézus is az időben, a történelemben jelent meg ebben a világban, hogy maga a történelem is Isten munkálkodásának tere.

A Reformáció Isten ünnepe, amelyre meghívott minket. Ahogy minden ünnep egybegyűjt, közösségre hív, úgy adja az egyház egységét a Reformáció is. Mert mi más biztosítana egységet, mintsem az, amit az egyház Ura, Krisztus ad: az evangélium. Hiszen nem az emberi szokások teszik egygyé az egyházat. Nem a sokaság egyformasága adja az egységet. Sőt nem is a közös tevékenység, az együttes szeretet-szolgálat teremt egységet. Hanem az egy Úr, a Háromságban egy Isten ajándékai teszik egygyé az egyházat. S a Reformációban ezeket állította ismét elének a maguk igazi fényében, megtisztított valóságában az Úr. Nemcsak az egyház – a világban szerte élő keresztyének – egységét, hanem a helyi gyülekezetek egységét, sőt a mikrogyülekezetek, a családok egységét is adja, sőt teremt az evangélium. Hogyne kíváncsoznánk, hogyne szomjaznánk erre a frissítő forrásra, Isten szent ígérére a családban, családjunkban, hogy öszszegyűjtsön, megerősítsen és megtartsa!

Az év elején a bűnbánat hangja szólalt meg bennem. A bűnbánat, mivel egymást – különböző felekezetek, kegyességi irányzatok – megbántottuk. A bűnbánat hangja szólalt meg bennem, mert ma is mennyiszer akarunk Isten helyett másban egységet találni, és a kapott egységet mennyiszer dobjuk ki az ablakon a gyülekezetben és családban egyaránt.

Megvallom, vannak még bennem hiányérzetek. Tudom, hogy Székesfehérvár sok lakójához még nem jutott el az evangélium. Tudom, hogy sok embertársunk egyedül, saját erejével vesződik ügyes-bajos dolgaival. Nem szociális hálózatról gondolkodom. Az is fontos, de ha csak emberi cselekvés marad, kevésnek bizonyul. Hanem arra a tapasztalatra gondolok, hogy napi küzdelmeinkben, kríziseinkben magunk mellett tudjuk az irgalmas Istent, mint erős várat. Hogy megismerjük azt, akitől árad ránk áldás és békesség. Vannak bennem még hiányérzetek.

De a hiányérzetek mellett is legerősebb szavam a hála. Mert a Reformáció arra emlékeztet: a Szentlélek munkálkodik. *Ubi et quando visum est Deo*: ahol és amikor Istennek tetszik. Ha megszólal ma az evangélium, Tőle és általa szólal meg. Ha ünneppé válik az emlékezés, akkor az a Lélek csodája. Hálás vagyok Istennek, mert tetszett neki, hogy ebben az évben cselekedjék közöttünk. Legyen az övé a dicséret és a dicsőség örökkön-örökké! Ámen.

Bencze András

REFORMÁCIÓ 500

Nemzeti megemlékezés a Papp László Sportarénában

2017. október 31-én, velünk együtt, vonatra szállt Gyülekezetünk kb. 20 fős csoportja, hogy részt vegyünk a Reformáció 500 jubileumi emlékévének központi ünnepségén. Az ott szokásos, beléptetéssel együtt járó, szigorú ellenőrzés után regisztrációs jegyünkkel – amire egy tartalmas szendvicset is kaptuk – elfoglaltuk a helyünket.

A püspökök, lelkészek, szolgálattelvők ünnepélyes bevonulása nem mindennapi élményt jelentett számunkra. Kb. kétszázötvenen érkeztek, nemcsak a határainkon belülről, hanem a Felvidékről, Kárpátaljáról, Délvidékről és Erdélyből is.

Ezután megkezdődött a templommá változott hatalmas színpadon az ökumenikus istentisztelet, az egyházi vezetők szolgálataival. A bűnbánat – lelki ráhangolódás során Gáncs Péter, a Magyarországi Evangélikus Egyház elnök-püspöke úgy fogalmazott, hogy „a reformáció megtérési, ébredési mozgalom, lelki forradalom, igazi Krisztus-ünnep”. Az ígéhirdetést Steinbach József református püspöktől, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának elnökétől hallgattuk, aki Isten ígését a Rm1, 16-17 alapján hirdette. „Nem szégyellem az evangéliumot, hiszen Isten ereje az minden hívőnek. Hitből élünk, egyedül Krisztus által, Krisztus megváltó szeretetéből, igazságából élünk.”

A hálaadásban Bogárdi Szabó István püspök, a Magyarországi Református Egyház Zsinatának lelkészi elnöke arról beszélt, hogy „a keresztyén élet hálás élet: az tud hálát adni, aki reményét, jövőjét Jézus Krisztusra alapozta”. Az istentisztelet alatt, a színpadon Bence Gábor vezényelte a több száz fős kórust. Evangélikus énekeinket és a református zsolnárokat több ezren, együtt énekeltük.

Az istentiszteletet a reformáció emlékünnepe követte. Itt hangzott el Orbán Viktor miniszterelnök és Balog Zoltán miniszter ünnepi beszéde. A kormányfő kálvinista miniszterelnökként mondta el, szerinte mit jelent a reformáció az állam életében és a közügyekben. Balog Zoltán úgy fogalmazott: „Az igaz hit sosem marad meg az egyes ember lelkének belsejében, nem marad meg a templom négy fala között, hanem kiárad, formálja, alakítja, gazdagítja maga körül a világot.

A két protestáns himnusz eléneklése után meghallgattuk két európai egyházi vezető videó üzenetét. A második rész a magyar himnusz eléneklésével zárult. Az ebédszünet alatt megtekinthettük a Reformáció Emlékbizottság kiállítását az Aréna előterében.

A harmadik részben, a reformációi gálaműsorban változatos, magas színvonalú kórusműveket, verseket, zenei produkciókat, tánc-koreográfiákat hallhattunk és láthattunk.

A fellépő előadók mélyen átélte gondolatokat, érzéseket közvetítettek. Kiemelkedő volt többek között Tóka Ágoston orgonaművész előadása, valamint a Gárdonyi Zsolt „Calvin Suite” című harsona kvintettjére bemutatott Experidance tánc-koreográfia. Maradandó élményt nyújtottak a magyar irodalomból válogatott, ismert és elkötelezett színművészek által előadott versek, valamint az Árva Bethlen Kata emlékirataiból elhangzott részletek. Minden egyes szóban, mozdulatban átélhettük Isten jelenlétét.

Mindezek mellett visszatekinthettünk a jubileumi emlékév legfontosabb eseményeire, egy prezentáció segítségével.

A gálaműsort a reformáció emlékév média-nagykövetei, Bényi Ildikó és Gundel-Takács Gábor konferálták. A záró, szívből jövő, közös éneklés után magukkal vittük a befejező, Áldjad én lelkem kezdetű énekünk minden sorát, különösen az utolsó versszakot:

„Áldjad az ÚR nevét, őt áldja minden énbennem!
Áldjad őt lelkem, és róla tégy hitvallást nyelvem!
El ne feledd: Napfényed ő tenéked! Őt áldjad örökké!

Pethő Árpádné presbiter

Karácsony

Betlehemi istállóban kisded született.
Három király messze földről hoz üdvözetet.
Leborulnak jászla elé, fejet hajtanak.
Dicsérve a nagy Úristent, imát mondanak.

Köszöntik az ég s föld urát, áldott csecsemőt.
Máriát, az édesanyát, szeplőtelen nőt.
Szentlélektől fogantatott isteni királyt,
Gyámolítót, bátorítót, Istennek fiát.

Megszületett a Megváltó. Itt van a remény.
Kilátástalan sötétben megjelent a fény.
Az ádventi várakozás kiteljesedett.
Isten, Szent fiát küldte. Kövessük emberek!

Három király példájára hajtsuk meg fejük,
Hálaadó énekekkel köszöntsük Istenünk!
Adjunk hálát Krisztusért, ki értünk született,
Magára véve bűneink, értünk szenvedett.

Dicsőség neked Jézus. Te régen várt király.
Legyőzni bűn hatalmát ideje lenne már.
Köszöntünk drága gyermek. Isten s emberfia,
Lelkünk szabadítója, mennynek s földnek ura.

Némedi Zoltán

Kórusunk szolgálatai a reformáció 500. évében

Az egyházi év végén tartunk. Az elmúlás, az életünkkel, tevékenységeinkkel való számvetés foglalkoztatja az embert. Nem csak az egyén, hanem egyes csoport is számot adhat Isten és emberek előtt, mit tett másokért, hogyan szolgálta Isten ügyét.

Már egy évvel ezelőtt körvonalazódott a tervek alapján, sok és nehéz feladat vár ránk 2017-ben a reformáció megünneplésének kapcsán. A megvalósult szolgálatainkról szól a következő beszámoló.

A január Ökumenikus Imahéttel kezdődött, amelynek nyitó alkalma a mi templomunkban, a záró együttlét pedig a Bazilikában volt, amikor az Ökumenikus Kórus énekelt 7 művet Dóczy István vezényletével és Tóka Szabolcs orgonakíséretével. A hét közepén pedig a mi kórusunk önállóan énekelt az evangélikus templomban tartott istentiszteleten.

Január 28-án a „Reformáció 500” elnevezésű programsorozat városi megnyitójára került sor a Városház Dísztermében, ahol a protestáns gyülekezetek himnuszaként énekelt művek hangzottak el az Ökumenikus Kórus tolmácsolásában.

Ezután a böjti időszakban gyülekezeti alkalmainkon énekelt kórusunk Virágvasárnap és Húsvétkor egy-egy művet. Nagypénteken különleges összeállítással hangzott el a Passió Máté evangéliuma alapján. Ugyanis a történetet alátámasztó összes elhangzott mű köthető a reformáció kezdeti időszakához. Ezek közül 8 feldolgozás és 5 gyülekezeti ének volt. Egy ideillő vers is elhangzott Brolly Tamás előadásában.

Április végén egy örömnepünk volt, énekelhettünk Hódi Márton és Bencze Réka – mindketten énekkari tagok – kisfiának keresztelőjén.

Májusban több alkalmunk volt. Először a Szeminárium templomban jótékonyági hangversenyen énekelt az Ökumenikus Kórus (13 művet), majd katolikusok által rendezett „Egyházzenei Napok” keretében rendezett kórustalálkozón vett részt Piliscsabán Dóczy István vezényletével és Tóka Szabolcs orgonakíséretével 4 művet megszólaltatva, és a közös éneklésben egy művel. Következett Cantate vasárnapja, amikor kórusunk az istentiszteleten dicsőítette Isten egy kórusművel Böjtösné Füke Veronika vezényletével. Május végén hangverseny keretében jutalmazta Dóczy Istvánt a „Zenei Nevelésért Alapítvány” az eddigi egyházzenei tevékenységéért. Ezen az ünnepen az Ökumenikus Kórus énekléssel köszönte meg a munkáját.

Június hónapban volt a legtevékenyebb a kórus. Pünkösdkor az ünnephez kapcsolódó művet énekelhettünk, és ugyanakkor Feketéné Bregócs Zsuzsa – énekkarunk meghatározó egyéniségének unokája keresztelőjén ajándékoztuk meg a családot énekünkkel. Részt vettünk a város protestáns gyülekezeteinek „Fáklyás felvonulás”-án, énekünkkel erősítve hitvallásunkat. A hónap közepén két napra Révfülöpre tettük a próbák helyszínét, fejlesztettük énektudásunkat, erősítettük hitünket és egymáshoz tartozásunkat, amelyet az Ökumenikus Kórus tagjaként tehettünk. Számomra a záró istentisztelet felejthetetlen élmény volt, amelynek megvaló-

sulásában mindannyian részt vettünk; igehirdetéssel, biztonyságtétellel, imádsággal, énekléssel. Ezt követte egy hét múlva a lemezfelvétel, amely egy teljes napot vett igénybe. Augusztus végén még egy délutánt rászántunk az elmaradt és kevésbé sikerült művek felvételére. Összesen 23 mű hallható a lemezen. Fáradtsággal, de az együtt eltöltött idő és élmény jótékony hatásával járt.

Júliusban katolikus testvéreink Kristóf-napi ünnepén vettünk részt 11 kórusmű éneklésével.

Ezt követte az év legrangosabb alkalma. A Vörösmarty Színházban énekelhettünk Medveczky Ádám vezényletével és az Alba Regia Szimfónikus Zenekar kíséretével. Az itt megszólaltatott művek az eddig tanult legnehezebb és a legtöbb próbát igénylő művek voltak. Örömmel tölt el, hogy fáradozásunkat jó érzés és siker koronázta. Köszönet a várpalotai Bányász Kórusnak, akik énekünkkel segítségünkre voltak, számukra is nagy élményt jelentett az együttműködés. Énekes szólisták Bányai Júlia, Kneusel-Herdliczka Klára, Somogyi Balázs, Tarnai Dávid voltak. (Műsor: J.S.Bach: 80. Kantáta, Gárdonyi: Ne csüggedj el kicsiny sereg, C.Fr. Frayse-Tóka: Szívből köszönöm Uram, Mendelssohn: Reformáció Szimfónia és 42. Zsoltár) Még ki sem pihelhettük eddigi működésünk legélvezetesebb és legkülönlegesebb hangversenyét, már az evangélikusok számára rendezett megyei kórustalálkozón vehettünk részt Csákváron, ahol a sok eddigi próba hatására kiválóan szerepelhettünk. A kórusunk 4 művet énekelt és a többi kórusal közösen még két művet.

Ezt követte Reformáció ünnepe, amelyen az 500 évvel ezelőtt kezdődött eseményekre emlékeztünk. Az ünnepet igehirdetés és előadás mellett kórusművek megszólaltatásával gazdagítottuk. Mindennek a Baptista Imaház adott otthont.

A „Reformáció 500” városi programjainak záró ünnepélyét november 18-án a Sportcsarnokban élhettük át, amelyen a lelkészek, református óvoda, iskola mellett az Ökumenikus Kórus is szolgált hálát adva Istennek, hogy szabadon élhetjük meg hitünket az egységre törekedve.

A lemezbemutató zenés áhítat még előttünk álló feladat, amelynek megvalósítása advent első vasárnapján délután 5 órakor lesz a Széchenyi úti református templomban. Hívunk és várunk mindenkit!

Jó körbe járni az egyházi évet, kinek-kinek átgondolni mit jelent számára a reformáció, személyes életében hol van olyan pont, ahol megújulásra, reformálásra szorul. Az összegzést kövesse az előre tekintés. Következik Advent és Karácsony, Jézus Krisztus eljövételének ünnepe. Most az egyházi év végén az utolsó ítéletkor megjelenő Krisztusra gondolunk, karácsonykor az emberré lett Jézusra emlékezünk, és így lesz teljessé az évről évre végig élt történet, és ez által növekedhet a hitünk.

„Jézus mondja: Beteljesedett az idő és elközelített az Isten országa. Térjete meg, és higgyetek az evangéliumban!”
(Mk. 1,15)

Csekéné Bányai Erzsébet zenei felelős

ÖRÖK ÉLET VASÁRNAPJA

„A győztesnek, aki mindvégig kitart tetteim mellett, hatalmat adok”... (Jelenések 2/26)

„A győztest fehér ruhába öltöztetik. Nevét nem törölöm ki többé az élet könyvéből, hanem megvallom Atyám és anyai előtti.” (Jelenések 3,5)

„Ne pecsételd le e könyv prófétai szavait, mert az idő közel van. Aki gonoszat tesz, tegye továbbra is, aki tisztátalan csak tisztátalankodjon, de aki igaz, legyen még igazabb és aki szent, legyen még szentebb. Hamarosan eljövök és magammal hozom jutalmamat, hogy megfizessék kinek-kinek cselekedete szerint. Én az Alfa és Omega vagyok, az első és az utolsó, a kezdet és a vég.” (Jelenések 22/10,11,12,13)

Az adventi vasárnapok előtt ér véget a keresztyének számára az egyházi év. Az egyházi év utolsó vasárnapja, **örök élet vasárnapja**, a halál és az örök élet feletti elmélkedés napja.

Ez ebben az esztendőben november 26-ra esett. Az elmélkedés leltár, számbavétel, valamint az előre nézés ideje is.

Ez az őszi esős, szeles, hideg időszak, a levelek hullása, a természet tél várása az elmúlást, a haláltól való félelmet kelti az emberben. Aggódás fogja el. Én is meghalok. Mi lesz velem halálom után? Lesz-e még tovább? Van-e élet a halál után? Milyen lehet az a másik világ?

Ezek a gondolatok foglalkoztatják az embert. Ez még fokozódik, ha koporsó vagy súlyos beteg ágya mellett áll, vagy maga van reménytelen helyzetben.

A halál utáni létről mindenképpen gondolkodni kell. Ez elkerülhetetlen. A keresztyén ember sajátos kihívás elé van állítva, mert a szívében helyet kell, hogy kapjon az evilági lét és a túlvilág egyaránt. Felelőséggel tartozunk napjaink tartalmasságáért, azért, hogy miként éljük életünk kiszabott idejét. Hogyan végezzük feladatainkat, hogyan viszonyulunk szeretteinkhez és másokhoz. Ugyanakkor reménységünk az Isten közelsége, melyet már itt a földön megtapasztalhatunk.

Ebben a helyzetben, lelki állapotban a keresztyén ember számára Jézus Krisztus példája ad biztatást. Ő azért jött a világra, hogy a hívő ember ne féljen többé a halál gondolatától.

Biztatást és megnyugvást jelentsen számunkra, hogy Jézus feltámadott és él. Az Ő sírja arról lett nevezetes, hogy a halála utáni harmadik napon üresen találták. Feltámadott, legyőzte a halált. A hívő emberszáma ez ad reménységet.

A halál csak átmenet, megálló a földi élet és az öröklét között, amin minden halandó át kell, hogy essen. A hívő ember tudja, ezt követően Isten országába kerül, ahol a jó győzedelmeskedik, ahol béke és szeretet honol.

Az örök élet vasárnapjának számunkra az az üzenete, hogy aki hisz az Istenben az feltámad a halálból és örök élete lesz. Hinni pedig soha nem késő!

Némedi Zoltán

Az örök életbe vetett hit megerősítésére álljanak itt **Füle Lajos: Menedékem!** című versének felejthetetlen sorai

Múló időm, Uram Teremtőm,
csak forgács az időtelenből,
a véges út, a földi pálya
a teremtés hasadt szilánkjá.

Hogy is lehet, hogy e szilánkot
jelenléteddel így megáldod?
S a halandó emberi lelket
hatalmaddal újjáteremted?

Köszönöm, hogy hinni, remélni
én is ide jöhettem: é l n i !
S földi idő, ha itt letelne,
kaput nyitsz az időtelenbe,

mert a múlás csalóka látszat,
mert hatalma nincs a halálnak
azon, akit Krisztus éltet!
Menedékem: az örök élet!

Választási információk

A 2018. esztendő az Evangélikus Egyházunkban is a választás éve lesz. Az egyházközösségekben az év elején, március hónap végéig megválasztásra kerülnek a tisztviselők, a felügyelő és másodfelügyelő, valamint a presbitérium. Így történik ez a mi gyülekezetünkben is a választó közgyűlésen. A háromtagú jelölő bizottság gyűjti be azoknak a névsorát, akiket a tisztségekre alkalmasnak találunk a közösségünk tagjai. Fontos tudni, hogy ki választhat és kit választhatnak. Azok a 18. életévet betöltött felnőtt gyülekezeti tagok, akik egyházfenntartói járulék, vagy adomány befizetésével a közösségünk fenntartásában részt vállalnak, jogosultakká válnak a választásban történő részvételre. A választói névjegyzéket az év végéig a gyülekezeti házban kifüggesztjük és kérjük, ellenőrizzék, hogy a névsorban mindenki szerepel-e, aki kötelezettségét teljesítette. Kérem kedves Testvéreimet, hogy befizetéseiket ne feledjék megtenni, mert a választásban való részvétel fontos, felelősségteljes kötelessége mindnyájunknak. Kérem továbbá, hogy a következő hónapokban fokozottan figyeljék a hírmondónk, a gyülekezeti hirdető tábla és az Istentiszteleti alkalmak hirdetéseit.

Kiss László felügyelő

Gondolatok egy húszéves szolgálat befejezése után

Nyugdíjba vonulása alkalmából, egy vele készült beszélgetés alapján készült írással emlékezünk Havasi Albertné, Julikának a gyülekezetünkben eltöltött húsz éves szolgálatára.

Kezdeként álljon itt egy általa választott ige, melyhez számára a külön lelki kötődést az jelenti, hogy a 2007-es bibliai útmutatóból vette, amelyik évben meghalt az édesanyja, akinek az egyházunkhoz való kötődését köszönheti. **„...egyedül te ismered minden embernek a szívét.”** (1Kir.8,39)

Julika elmondta, hogy sok más családhoz hasonlóan, arra a korra jellemzően, nem számítottak a vallásos családok közé. A gyülekezetünkhöz való közeledés, édesanyjának Margit néniel való találkozásával indult el. Margit néni áldott tevékenységének sokat köszönhet a gyülekezetünk.

Julika édesanyjának kezét sem „engedte el” megismerkedésük után. Isu néni, ahogy a gyülekezetben ismerték, aktív, tevékeny tagja lett a gyülekezetnek. Az ő ismertsége révén került Julika 1997. júniusától a gyülekezeti irodába. Gimnáziumi és közgazdasági érettségije alkalmassá tette ennek a munkakörnek az ellátására. A húsz éves szolgálata során három felügyelővel, és három pénztárossal került szoros munkakapcsolatba. Mindnyájukkal jó kapcsolatot tudott kialakítani, ami részben köszönhető a saját alkalmazkodó alaptermészetének is. Ezt a tulajdonságát a házasságában is jól alkalmazta. A három felügyelővel történő kapcsolat során más és más emberi értékeket tapasztalt meg. Molnár Gyuszi bácsi és Márti néni kedvessége, Viola néni mindenkire és mindenre való precíz odafigyelése, Kiss Laci maximális irodai jártassága, korrekt munkakapcsolata egyaránt olyan tulajdonságok, melyekre szívesen emlékezik vissza.

Beszéltünk arról a több mint három évről is (2010. augusztustól – 2013. december 4-ig), amikor a gyülekezeti házukban működő Családi Napköziben dolgozott. Ezt a munkakört is szerette, talán még jobban mint az irodai munkát, hiszen kisgyermekkel foglalkozhatott. Ide kívánczik egy általam választott ige.

„Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz.” (I.kor.12,5.)

Az eltelt húsz év alatt sok értékes embert ismerhetett meg, akik közül sajnos sokan már nem élnek. Munkájának legszébb része, hogy mindig emberekkel állhatott kapcsolatban. Szép család veszi körül. Két fiáról, és két unokájáról nagy szeretettel beszélt.

Nem hallgatható el az a véleménye, hogy Bencze András lelkészünket nagyra becsüli, sőt példaképének tekint. Nem titkolja, hogy örül a nyugdíjas állapotnak.

Reméljük a nyugdíjba vonulás nem jelenti nála a gyülekezet életéből történő kivonulást is. A beszélgetésünk során többször hangoztatta, hogy munkájában azt szerette a legjobban, hogy emberekkel foglalkozhatott. A közösségbe maradással ez a lehetősége továbbra is megmaradhat.

Amikor a kedvenc igéjéről kérdeztem, úgy nyilatkozott,

hogy neki az Apostoli hitvallás kezdő sorai jelentik az iránymutatást.

„Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában, mennynek és földnek teremtőjében.” (Apostoli Hitvallás)

Kívánjuk, hogy a nyugdíjas éveiben is maradjon meg a hitben. Éljen szeretetben, békességben kedves családja körében.

A Jóisten áldását kérjük további életére!

A vele való beszélgetés alapján ezt az írást készítette:

Prépost Károly

Felügyelők országos konferenciája

Révfülöpön, az Ordas Lajos Evangélikus Oktatási Központban, idén is november első hétvégéjén tartott konferenciára az ország minden részéből szép számmal érkeztek gyülekezeti vezetők, képviselők. A Fejér Komáromi Egyházmegyéből hárman képviseltük közösségeinket. Az alkalmat Pröhle Gergely országos felügyelő szervezte és vezette, amelyen Gáncs Péter, dr. Fabiny Tamás püspökök és Bencze András püspök-helyettes tartott áhítatokat. A nagyszerű előadásokat érdekesítő viták követték pénteken és szombaton késő estig. Két előadást szeretnék kiemelni, amely számunkra rendkívül izgalmas volt. Az elsőt dr. Kodácsy-Simon Eszter egyetemi adjunktus, az Evangélikus Hittudományi Egyetem Valláspedagógiai Tanszékének vezetője tartotta: Mit kap tőlünk a 21. század evangélikus nemzedéke? címmel. Prezentációjában fejtegette, hogy miként érhető el az elektronikus kütyükön szocializálódott új nemzedékünk, mik a nehézségeink, és lehetőségeink a hitünk átadásában. A előadást a hitoktatásunk helyzetével kapcsolatos parázs vita követte, melyben az esélyeink és lehetőségeink feltárásában sok hozzászóló kért meghallgatást.

A másik előadást Joób Máté egyetemi docens és Kendeh K. Péter tartotta, amelyben a lelkészi életpályamodell tervével ismertettek meg bennünket. A pedagógus életpályamodell szolgált alapul, de figyelembe veszi az egyházi szolgálat specialitásait. A szükségessége nem vitatható, mert a lelkészi hivatást vállalók – különösen a gyülekezeti lelkészi – száma jelentősen csökken az utóbbi években. A lelkészi javadalmak tekintetében igyekszik a tervezet egységes, modellt felállítani követelmény és járandóság tekintetében. Egyelőre az életpálya tervezetéhez különböző fórumokon gyűjtik be a hozzászólásokat, véleményeket és várhatóan 1-2 éven belül kerül a zsinat elé elfogadásra.

Vasárnap dr. Hafenschner Károly által tartott (új liturgiás) Istentisztelettel zárult a konferencia, melyről sok tanulsággal és meghitt beszélgetések tapasztalatával érkezhettünk haza.

Kiss László felügyelő

„...hagyjátok hátra a rosszat, csak egy út visz a jóra!”

Ez a mondat Markku Korpela, a Kemi gyülekezet vezetőlelkészének búcsúdalában hangzott el. Markku Korpela több mint tíz éven keresztül volt testvérgyülekezetünk vezetőlelkésze. Több alkalommal járt Székesfehérváron. Két alkalommal a gyülekezetükből érkező csoporttal, egy alkalommal Heikki Koivistoval részt vettek az ökumenikus imahétén. Jelenlétével megtisztelte a nyolcvan éves templomunk ünnepségét is. Fontos volt számára a testvérgyülekezeti kapcsolat. A Székesfehérvárról érkező csoportnak igényes, színvonalas programot állítottak össze, hogy szép emlékekkel térjünk haza.

A nyáron nyugdíjba vonult, nem kis meglepetést okozva ezzel. Aktivitása, fiatalos lendülete, munkabírása ezt nem vetítette előre. A számok tények, a nyugdíj korhoz kötött, és Ő élt a lehetőséggel. „Szabad” energiáját családjának, kilenc unokájának szánja, és talán még hobbjára is marad idő.

Körültretekintését, figyelmességét igazolja, hogy személyesen elköszönt a székesfehérvári gyülekezettől. Feleségével, Anja Korpelával egy gyönyörű hetet töltöttek Hévízen. Ebben az évben Finnországban elmaradt a nyár, a mi októberi nyarunk kicsit kárpótolta őket. A vasárnapot itt töltötték, részt vettek az istentiszteleten. Három dallal köszönt el, megszólítva három korosztályt. Markku Korpela gyönyörűen énekel, ez még bensőségesebbé tette az alkalmat. Itt a lefordított dalok szövegét tesszük közzé, hogy mennél többen megismerhessék, és ily módon részesei lehessenek a templomban elhangzottaknak.

Dal a gyermekeknek.

A gyermekekre az angyalok vigyáznak.

Útjuk lehet sötét, síkos, rengetegen átvezető, és nem látják otthonukat.

Ha kezük az angyalok kezében van, hazaérnek.

Gyermek, kezedet ki ne vedd az angyalok kezéből!

Jó utat! (fiatal felnőtteknek)

Megint hajnalodik, az éjszakát felváltja a nappal, telik-múlik az idő.

Értjük, hogy egyik indul, a másik marad, de a szeretet örök és lélekben mindig gyermekek maradunk.

Jó utat, jó utat, járj az angyalokkal! Jó utat, jó utat neked sok szeretettel.

Hagyjátok hátra a rosszat, csak egy út visz a jóra,

jó utat barátom, nem beszélek többet, fontosabbak vagytok ti, és ez elegendő, semmi más nem fontos.

Nyugdíjasoknak

A csendesen száguldó idő végén kezdet szorítunk, már csak a szívünkben maradt emlékek kapcsolnak bennünket össze.

Dalommel most elköszönök, a Vizontlátásra!

Kívánok nektek biztonságos utat, a hullámzó életben az idő vitorlája emelkedjen a hullámok fölé kedves barátom!

Soha ne jöjjön számotokra rossz holnap!

Néha sírsz, néha nevelsz, fogadd el mindegyiket!

Jézus velünk van örökre.

Köszönjük Markku Korpela!

Isten áldása kísérje nyugdíjas éveidet!

Prépost Károlyné, Judit

Műhelymunka a háttérben

„Ahol nincs vezetés, elvész a nép,

a megmaradás pedig a sok tanácsos által van.”

(Példabeszédek 11,14)

Hírmondónkban egy új rovat indult a fenti címmel. Ez a rovat hivatott tájékoztatni gyülekezetünk tagjait azokról az egyházközösségünkben folyó „háttér” tevékenységekről, melyek nem a nyilvánosság előtt zajlanak, de megfelelő fontossággal bírnak egyházközösségünk életében, segítve annak működését, segítve, vagy akár lehetővé téve küldetésének teljesítését. A rovat célja mindenképpen gyülekezetünk tagjainak a jobb tájékoztatása. Tehát a jövőben ez a rovat akkor szerepel majd a „hírmondónkban”, ha éppen „készül valami a háttérben”, azaz van miről tájékoztatni egyházközösségünk tagjait.

Elsőként egy jelenleg folyó aktuális tevékenységről szólnunk: **Készül a Székesfehérvári Evangélikus Egyházközösség Szervezeti és Működési Szabályzata (SZMSZ)**

A Székesfehérvári Evangélikus Egyházközösség az egyházunk által meghatározott területen, a saját vagy más területről bejegyzett egyháztagoknak az ige hirdetésére, a szentségekkel való élésre és vallásuk gyakorlására szervezett gyülekezeti közössége.

Ahhoz, hogy az előzőekben megfogalmazott küldetését (*feladatát*) egyházközösségünk teljesíteni tudja, rendelkeznie kell egy működtető szervezettel. Egyházunk működtető szervezete, egymásra épülő önkormányzati rendszer. Egyházközösségünk ennek az önkormányzati rendszernek „helyi” (*legkisebb*) önálló önkormányzata.

Egyházunk életének, ezen belül egyházközösségünk életének különböző területeit, azok működését állami és egyházi jogszabályok egyaránt szabályozzák. Ezek a jogszabályok biztosítják a különböző kötelezettségek mellett, az önkormányzathoz kapcsolódó jogokat, melyek közül a témához kapcsolódóan csak a „Saját ügyekben való szabályozás jogát” és a „Szervezetalakítás jogát” említem meg.

Tehát, amikor elkezdünk SZMSZ-t készíteni, akkor ezt nem csak azért tettük, mert egyházi törvényeink ezt kötelezettségként előírják, hanem éltünk a számunkra biztosított önkormányzati jogunkkal és a törvényeink által megszabott keretek között a saját igényeinknek megfelelően alakítjuk a szervezetünket és szabályozzuk annak működését. Feltehetjük magunknak a kérdést, mit is szabályozhatunk az SZMSZ-ben?

Azokat a kérdésköröket:

- amelyeket jogszabály (*törvény*) nem érintett,
- amelyek tilalmáról nem rendelkezett,
- amelyhez a jogalkotó nem kapcsolt végrehajtási részlet-szabályokat,
- amelyekben a jogalkotó alternatív megoldást tesz lehető-

vé és megadja a szabályozott szervezetnek a választási lehetőséget.

Ahhoz, hogy használható szabályzatunk legyen meg kell kísérelnünk egységes szerkezetbe összehozni az egyházközségeink szervezetére vonatkozó, különböző jogszabályokban megjelenő előírásokat és a saját döntésünk körébe utalt, szükségesnek tartott szabályokat.

Az egyházközségeknél jogszabályilag kötelező szabályzatok közül az SZMSZ jelentőségét (*fontosságát*) mi sem mutatja jobban annál, hogy az összes előírt szabályzatot elfogadhatja a presbitérium, de az SZMSZ-t csak a közgyűlés.

Mi volt korábban? Miért most kell ezzel foglalkozni? Miért oly sürgető ez? —tehetjük fel a kérdést.

Korábban is volt a presbitérium által megtárgyalt SZMSZ-ünk, mely a jelenlegi követelményeknek már nem felelt meg. Nem felelt meg, egyrészt a korábbi hiányosságai miatt, másrészt az utóbbi évek nagyarányú —úgy állami, mint egyházi— jogszabályváltozások miatt. Az utóbbi pár évben az evangélikus egyház törvényei, szabályrendeletei is jelentősen megújultak nem csak módosításokkal, hanem bizonyos esetekben a teljes törvény lecserélésével is.

A másik ok a sietségre, hogy 2018 év első negyedévében egyházközségi választások lesznek. Döntésük meghozatalában komoly segítséget jelentene a választásra készülő, valamely tisztségre, vagy presbitériumi tagságra, jelöltséget vállaló egyháztagjainknak, hogy az SZMSZ-t elolvassák hiteles, összefoglalt ismereteket szerezhetnek egyházközségeink szervezeti felépítéséről, az egyes szervezeti egységek-, tisztségek ellátandó feladatairól. Tartalmilag milyen részekből áll majd ez az SZMSZ?

- Bemutatja, hogy egyházközségeink hogyan tagozódik be a magasabb egyházkormányzati szintekbe.
- Összefoglalóan tartalmazza egyházközségeink adatait (*az anya- és a leányegyházközség vonatkozásában*). Ennek keretében található az azonosító adatok, az elérhetőségek lehetőségeit, a működési területek felsorolását, az Istenisztemi helyek ismertetését, az egyházközségi ingatlanok felsorolását.
- Külön fejezet foglalkozik az egyházközségeink végzett egyházi szolgálattal, kitérve az egyházi szolgálat területeire és az egyházközségeink végzendő lelkesítő szolgálat feladatainak összefoglaló ismertetésére.
- Az egyházközség szervezete és irányítása elnevezésű fejezetben meghatározásra kerül egyházközségeink szervezeti felépítése egy egész oldalas ábrán szemléletessé téve.
- Kidolgozásra kerülnek az egyházközség önkormányzati testületeinek (*közgyűlés, presbitérium*) valamint az elnökségének működési szabályai és feladatai, az anya- és a leányegyházközség vonatkozásában is. Kísérletet teszünk az egyházközségeket alkotó anya- és leányegyházközség szervezeti-, működésbeli-, gazdasági- és jogi harmonizációjának megteremtésére.

- Meghatározva lesznek a megválasztott tisztségviselők (*parókus lelkész, felügyelő, másodfelügyelő, gondnok, számvevőszéki elnök, jegyzők, pénztáros, kántor, hitoktatói munkaközösség vezető*) feladatai és a velük szembeni elvárások.

- Szabályzatunk megfogalmazza a törvény által kötelezően előírt, a közgyűlés által megválasztandó bizottságok (*Jelölő és Szavazatszámoló Bizottság, Számvevőszék*), valamint a törvényi felhatalmazás alapján, a presbitérium által szabadon választható, szükségesnek ítélt, az egyházközségeinkben folyó munkát segítő bizottságok (*Hitoktatói Munkaközösség, Műszaki Bizottság, Gazdasági Bizottság, Leltározási és Selejtezési Bizottság*) hatáskörét és feladatát.

- A szabályozás foglalkozik a lelkesítő hivatal szerepével, működési rendjével és ellátandó feladataival.

Ebbe a nem rövid felsorolásba csak a legfontosabb területek kerültek bele, természetesen szabályzatunkban szó lesz az „egyházi” szolgálatot ellátó közösségről, az önkéntes segítőről, a gyülekezetünkben működő „kisközösségekről” és még néhány jogi formáságról, melyek egy szabályozásnak elengedhetetlen részei.

Tisztelt Gyülekezet!
Kedves Testvérek!

Ebből a „rövidnek” szánt ismertetésből is látszik, hogy hatalmas munkában vagyunk. Az a kívánságunk: kérjük a jó Isten segítségét, hogy ebben a feladatban résztvevőknek erősítse meg kitartását, segítse őket, hogy érthető és világos gondolatokat tudjanak megfogalmazni, gyülekezetünk épülésére és mindnyájunk meglegedésére képesek legyenek vállalt kötelezettségüket teljesíteni.

Erős vár a mi Istenünk!

Prépost Tibor

Fedél nélkül

„Kérünk titeket, testvéreink, hogy becsüljétek meg azokat, akik fáradottnak kötöttetek, akik előljáróitok az Úrban, és intenek is titeket, és munkájukért nagyon becsüljétek őket. Éljetek egymással békességben. Kérünk titeket, testvéreink, intsetek a tértlenkedőket, biztassátok a bátortalanokat, karoljátok fel az erőtlenekeket, legyetek türelmesek mindenkihez.” (I. Thessz 5;12-14)

Szeretnénk segítséget kérni! Aki szívesen bekapcsolódna a hajléktalan embertársaink vacsoraosztásába, jelentkezzen a lelkesítő hivatalban. A téli hónapokban minden második héten pénteken zsíros/szalámis kenyeret osztunk a rászorulóknak. Sajnos nincs sok idő beszélgetni velük, de igen hálásak akár egy-két kedves szóért vagy egy mosolyért is. A szolgálat után mi is boldogan távozzunk, mert tudjuk, nagy szükség volt ránk. Jó érzés segíteni! Kevesen vagyunk erre a nehéz szolgálatra, ezért szeretettel várunk minden jelentkezőt Rummy Imre és párja, illetve Emmer Károly és párja csoportjába. Ha valaki elhívást érez, keressen minket bizalommal!

Tarné Lukács Gabriella

Virág Jenő: Luther önmagáról

A középkori római katolikusság azt tanította, hogy a bűnbánat szentségében feloldozott bűnös Isten előtt is érvényes bocsánatot nyer a paptól. A bűnöknek megfelelő büntetésekről pedig azt tanították, hogy azok kétfélék: örökké tartók és ideig tartók. Az örök büntetésektől aránylag könnyen megszabadulhat a bűnös a gyónás alkalmával nyert feloldozás által, de nem így az ideig tartó büntetésektől, melyeket az egyház, illetőleg annak képviselője, a pap szab ki elégtételül. Így a bűnösnek Istennel szemben való leszámolása eléggé egyszerűen elintézhető volt, de annál nagyobb súllyal neheztedek reá az egyház földi követelései. Az ideig tartó büntetések, illetőleg elégtételek, melyekhez az állítólagos tisztító-tűzben szenvedéseket is számították, igen sokfélék voltak. Száműzetés, lemondás arról, ami a legkedvesebb, esztendőkre terjedő böjtölés kenyéren és vízen, elzarándokolás távoli országokba, esetleg a Szentföldre, eltiltás az eladástól és vásárlástól, stb. Azt ígérték, hogy ezekkel a földi büntetésekkel a tisztító-tűzben büntetéseket lehet csökkenteni és kiegyenlíteni. Mindenki könnyíteni igyekezett büntetésein. Az egyház vezetői ezt lehetővé is tették. Már a hatodik századtól kezdve megengedték a bűnökért elégtételül kiszabott súlyos büntetéseknél könnyebb természetűekkel való felcserélését. Később azt is megengedték, hogy a bűnös személyes teljesítményeit megválthassa, mégpedig az egyház számára hasznot jelentő cselekedetekkel. Ilyenek voltak pl. a bőséges adakozás templomépítésre s az egyház egyéb céljaira, stb. Az ideig tartó földi és tisztító-tűzben büntetések elengedését (indulgentia) nevezték búcsúnak.

A búcsúnak immár sokszázados intézményét szorgalmasan vették igénybe a legszélesebb néprétegek is. Mivel a búcsú a bűnökért elégtételül járó büntetések megszüntetését ígérte pénzért, igen sokan engedélynek tekintették a szabad bűnözésre. Luther korában éppen a római Péter-templom építése érdekében árultak búcsút s annak németországi egyedűrsítését Albert mainzi érsekre bízták 50 százalékos haszonrészesedés mellett. Szászország területére, ahol Luther is élt, Bölcs Frigyes fejedelem nem engedte be a búcsúkereskedő papokat. A lakosság azonban az országhatár túlsó oldalán fekvő helyiségekben éppen elég alkalmat talált a búcsúcédulák megvásárlására. A búcsút itt Tetzl János (1465-1519) árusította az érsek megbízásából. Amikor Luther látta a búcsúárulásnak a nép lelki és erkölcsi életére gyakorolt veszedelmes hatását, kénytelen volt ellene fellépni. 1516. október 31-én tartotta első prédikációját a búcsú ellen. Máskor is prédikált, leveleket is írt a búcsúárúsítás megszüntetése érdekében, de teljesen hiába.

A wittenbergi nagy ereklyeünnep és búcsúnap (nov. 1.) alkalmából a búcsúkereskedésre vonatkozó aggályait és bíráló megjegyzéseit **95 tudományos tételben foglalta össze**. Tételeit kinyomatta s 1517. október 31-én déli 12 órakor kiszögezte a wittenbergi vártemplom ajtajára. Ezzel a búcsú ereje és értéke felett való vitára hívta ki korának tudósait.

Dr. Luther Márton 95 tételének legfontosabb gondolatai ezek:

Egyedül Jézus Krisztus az egyház ura. Nincsen az egyházban külön isteni hatalom és külön emberi hatalom. Krisztusnak

bűnbánatra hívó szava vonatkozik egész életünkre. - Nincs részleges és teljes bűnbánat, csak állandó bűnbánat van. - A halottak lelke felett nincs másnak hatalma, mint Krisztusnak. Halandó ember túlvilági hatalommal nem rendelkezik, ha mindjárt pápának hívják is. - Üdvösségünk egyedül Krisztustól függ, nem pedig emberi rendelkezésektől, avagy búcsúktól. Az ember hite által mindent megkap Krisztustól búcsú nélkül is. - Krisztus szeretetet kíván tőlünk legfőképpen. A búcsú azonban az embernek pénzért való fölmentése a szeretet kötelezése alól. Éppen azért, aki búcsút vásárol, Isten haragját hívja ki. - Az egyház legfőbb kötelessége, hogy Urának, a Krisztusnak igéjét hirdesse, ne pedig a búcsúkat. Az egyház egyedüli és legnagyobb kincse az evangélium, amit hirdet. Az egyház nem érdemszerző jócselekedetek takarékpénztára, ahová a hívó érdemeket halmoz az örök lelki nyugdíj számára. - Az egyház vezetőinek az lenne kötelessége, hogy az evangélium hirdetését biztosítsák, a búcsúhirdetést pedig megtiltsák, mert Isten egykor számadásra hívja őket is. - A búcsúárúsítás veszedelmes dolog az egyháznak a hívek előtt való szereplése szempontjából is, mert maga a nép is éles kérdéseket tesz fel a búcsú ellen. A búcsúárulás megszüntetésével a jelenleg hanyatló pápai tekintély is csak emelkedne. - A földi és a földöntúli élet boldogságát, a lelki ismeret békességét nem érheti el az ember önző biztosítékokkal. Ha lenne is olyan béke, az hamis lenne. Békesség csak ott van, ahol Krisztus van. Krisztus pedig csak ott van, ahol kereszt van. Tehát az üdvösség csak azé, aki Urát, a Krisztust, a keresztviselésben követi.

A 95 tételben kifejtett alap gondolatok 1513 óta Luther előtt egészen természetesen voltak. Jól tudta azt is, hogy szembe került az általános vallásossággal. A 95 tétel jelentőségét abban látjuk, hogy egyrészt Luthernek a Szentírás alapú teológiája itt ütközik össze első ízben nyilvánosan a római katolikus vallásossággal, másrészt pedig, hogy a búcsú bírálataival akaratlanul is hozzányúlt a pápa hatalmához s ezzel harcra szólította a papságot. A most meginduló harcban átkozta ki a pápa a római katolikusság köréből azokat, akik egyedül a Szentírást tekintik hitük és életük alapjának.

Luther tételei ellen egyelőre senki nem kelt vitára. Annál érdekesebb, hogy a 95 tétel a lehető legrövidebb idő alatt elterjedt egész Európában. Általános volt az öröm, hogy végre valaki nyíltan síkra száll az igazsáért.

Luthert barátai féltették. Megütköztek tételein. Tetzl János ellentételeket bocsátott ki. Eck János ingolstadtai tanár élesen támadta Luthert. A Domonkos-rendiek Tetzl János rendtársukat védelmezni akarván, prédikációikban szidták az "eretneket". Luther tehát további iratokban volt kénytelen védekezni a támadások ellen. Egyházi főhatósága, Albert mainzi érsek hallgatott az egész dologról. Nem akart ujjat húzni a hatalmas Ágoston-renddel, elküldte hát a tételeket intézkedés végett Rómába. Közben a domonkos-rendiek, a római katolikusság eretneküldöző inkvizitorai feljelentették Rómában Luthert, mint eretneket. Szinte örültek már az újabb máglyatűznek.

Én csak egy autót kértem kölcsön, de az Úristen egy gyülekezetet bízott rám!

„Szolgálatomban Jézus Krisztust követem, ahogyan Óróla a Szentírás és Hitvallásaink bizonyosságot tesznek”

Az egyházi tisztségviselők esküjéből választott idézet a Hírmondó 2007. évi 4. számában elindított sorozatának a főcíme, mottója. Az alábbi írás a fehérvárcsurgói sorozatnak számító „Csurgói szeglet”-nek is tekinthető.

Következzen most Bence Győző nagyvelegi lelkész bemutatkozása:

Végzős teológus hallgatóként 2012 augusztusában kerültem Nagyvelegre, ahol a szolgálatomat egy gyerektáborral kezdettem meg. Eleinte csak hosszú hétvégeket töltöttem a faluban, mert a hétköznapokon az egyetemen kellett helytállnom. Így az istentiszteletek mellett, egy óvodai és egy gyülekezeti hittanórára, illetve heti egy bibliaórára futotta az időmből. A nyári vizsgaidőszak után kiderült, hogy hatodévre is maradhatok Velegen, ugyanis Szarka István esperes úr lett a mentorom a gyakorlati évre. Ezen a nyáron keresett meg András telefonon, egy fehérvárcsurgói helyettesítéssel. Mivel akkor éppen nem volt szolgálati autó Nagyvelegen, a helyettesítést úgy tudtam elvállalni, hogy kölcsönkértem a fehérvári gyülekezet autóját, a helyettesítéshez és egy magán útra, hogy öcsém cserkész segédtsízt avatására el tudjak menni. A következő héten mikor visszavittem az autót, András megkérdezte tőlem, hogy én minden vasárnap reggel szabad vagyok? És mivel igennel feleltem a kérdésre, előállt azzal az ötlettel, hogy mi lenne, ha állandó helyettes lennék Fehérvárcsurgón, mert beosztott lelkész nélkül nem tudja ellátni az összes szolgálati helyet. Így bízta rám az Úristen a csurgói gyülekezetet, ahol most már bő négy éve látom el a hitoktatást és az istentiszteleti szolgálat nagy részét. Ez a rövid története annak, hogy Csurgóra keveredtem, és még néhány szót szeretnék bemutatkozásként is írni magamról. Lelkész családból indultam a teológiára, de a lelkesi

szolgálat szempontjából számomra a legfontosabb tanulási terep mégsem a teológia volt, hanem a cserkészlet. 12 éves koromtól tizenöt éves korig aktívan cserkészkedtem. Amikor bekapcsolódtam a csapatba mindössze egyetlen örsnyi ember alkotta azt, így végig követhettem, ahogy formálódott, növekedett, megerősödött a közösség. Példa értékű vezetőim voltak és nagyon sokat tanultam tőlük. Óriási élmény volt mellettük vezetővé válni. A cserkészletben megtanultam közösségben élni, csapatban dolgozni, és legfőképpen a gyerekekkel foglalkozni. Jó volt a táborokban évről évre átélni azt, hogy az Isten jelenléte, miként teszi teljessé lelkes, de gyakran ügyetlenül próbálkozó munkánkat. Ezek után azt gondolom, nem meglepő, hogy a lelkesi szolgálati területek közül leginkább a gyerekek közt végzett munka áll hozzám közel. Nagyon sok örömet találok a gyerekszolgálatban. Hihetetlen élmény kísérni őket, és figyelni, ahogy formálódnak, ahogy a Szentlélek munkálkodik bennük. Egy csoda, hogy milyen nyitottak az evangéliumra, hogy mennyi kérdés van bennük, hogy milyen őszintén tudnak rácsodálkozni dolgokra, de ugyanakkor a kétségeiket sem rejtik véka alá. A két szolgálati helyemet is először a gyerekek kötötték össze, hiszen tavaly közös hittantábort tartottunk a csurgói parókián, a csurgói gyerekek pedig ellátogattak az őszi és tavaszi tábornapunkra, melyet Nagyvelegen tartottunk. Idén nyáron aztán megismételtük a közös tábort, de most már kinőtünk a saját gyülekezeti házunkat, így egy hétre a szomszédos adventista imaházba is kölcsön kértük. És ami még szebbé teszi számomra ezt a szolgálatot az, hogy több szolgálattelvő mellett feleségem Eszter is sokszor ott van velem és együtt végezhetjük ezt az örömteli plántálást. Bízom benne, hogy Isten tud majd használni engem nem csak a gyerekek, hanem a felnőttek között végzett szolgálatban is.

Bence Győző lelkész

8000 Székesfehérvár
Szekfű Gy. u. 1.

Tel.: (22) 506-677

Fax: (22) 506-678

Mobil: (06) 20 824 3300

E-mail: szfvar@lutheran.hu

Honlap:

<http://szekesfehervar.lutheran.hu>

Bencze András lelkesz

Mobil: (06) 20 824 3301

E-mail:

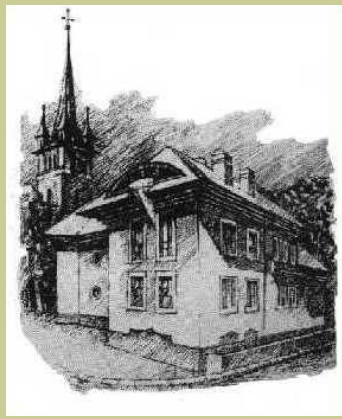
bencze.andras@lutheran.hu

Facebook oldal:

<https://www.facebook.com/SzekesfehervariEvangelikus>

SzekesfehervariEvangelikus

Egyhazkozseg

Szeretettel kérjük, támogassa adója 1 %-ával egyházunkat és alapítványunkat!

Magyarországi Evangélikus Egyház Technikai száma: 0035

„Egymásért Élni” Alapítvány adószáma: 18480067-1-07

Alapítványunk bankszámlaszáma: 10200232-29375211

Egyházközségünk bankszámlaszáma: 11736116-20082422

ALKALMAK A GYÜLEKEZETBEN

Székesfehérvár

- December 3. Advent első vasárnapja, istentisztelet 10,30 h
Adventi vásár megnyitása az istentisztelet keretében
Ökumenikus kórus lemezbemutató koncertje a Széchenyi-úti református templomban 17 h
- December 9. Családi adventezés 15h - 18 h
- December 10. Advent második vasárnapja, istentisztelet 10,30 h
- December 11. Presbiteri gyűlés 18h
- December 13. Az énekkar adventi szolgálata a SZIM-ben 15,30 h
- December 15. Bástya kamarakórus műsora az evangélikus templomban 18 h
- December 17. Advent harmadik vasárnapja, istentisztelet 10,30 h
- December 22. Kuti Donát orgonahangversenye az evangélikus templomban 18 h
- December 23. Angyaljárás 9 h-tól
- December 24. Advent negyedik vasárnapja, istentisztelet 10,30 h
Szentesti istentisztelet a hittanos gyerekek és az énekkar szolgálataival 16 h
- December 25. Karácsony ünnepe, istentisztelet az énekkar szolgálataival 10,30 h
- December 26. Karácsony második napja, istentisztelet 10,30 h
- December 31. Karácsony utáni vasárnap, istentisztelet 10,30 h
Közgyűlés az istentisztelet keretében
Óév este, óév búcsúztató áhítat 18 h
- Január 1. Újév napja, istentisztelet 10,30 h
- Január 6. Vízkereszt ünnepe, istentisztelet 10,30 h
- Január 21-28. Ökumenikus imahét

Fehérvárcsurgó

- Istentiszteletek minden vasárnap 9 h
- December 10. Adventi kézműveskedés a gyerekekkel 14,30 h
Adventi alkalom a főtéren a gyerekek szolgálataival 17 h
- December 24. Szentesti istentisztelet 15 h

Istentiszteletek a szórványgyülekezetekben:

Sárosd

- December 10. vasárnap 15 h
- December 25. Karácsony ünnepe 15 h

Gárdony (Bóné Kálmán u. Református Imaház)

- December 10. vasárnap 9 h
- December 24. Karácsony ünnepe 9 h